

Klassiska noveller Nr 42

Sam Sellén

**En
kvinnlig
duell**

Klassiska noveller 42.
Sam Sellén – En kvinnlig duell.
Återutgivning av text från 1908

av Sam Sellén

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-547-4

Copyright © 2020 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Ett av världens mest berömda nöjespalats är Moulin Rouge i Paris. I den här novellen får du läsa en tragisk historia om en fejd mellan två av varietens dansare.

I början av 1900-talet var noveller och följetonger en viktig del av innehållet i svenska dagstidningar.

I vår serie "Klassiska noveller" kan du läsa många av de här historiskt viktiga berättelserna.

En av de flitigaste svenska författarna under 1910- och 1920-talen var yrkesmilitären Samuel August Duse (1873–1933).

Han skrev 100-tals tidningstexter om bland annat krig, nyhetsändelser och romantik. Men han var framför allt känd för sina deckare om mästardetektiven Leo Carrington.

Den här texten publicerades ursprungligen i februari år 1908 i tidningen "Östersunds-Posten" med titeln "En kvinnlig duell. Översättning".

Texten publicerades under signaturen Sam Sellén, som användes av författaren S. A. Duse (1873–1933).

Sam Sellén: En kvinnlig duell

Den här texten publicerades ursprungligen i februari år 1908 i tidningen "Östersunds-Posten" med titeln "En kvinnlig duell. Öfversättning". Texten publicerades under signaturen Sam Sellén, som användes av författaren S. A. Duse (1873–1933).

Orkestern på »Moulin-Rouge» spelade just de sista tonerna af en dans, då från ett af smårummen hördes ett häftigt sorl, hvarur man urskiljde högljudda skrik. Inom ett ögonblick hade jag ökat strömmen af de nyfiknas skara.

»Hvad i herrans namn är det?»

»Ingenting, bara ett par fruntimmer som slåss.»

»Ja, men det är Nini som har rätt!»

»Det var en evig lögn, för det är Madeleine, och om jag vore som hon, skulle jag nog veta att täppa till munnen på den där Nini!»

»Håll tyst der!»

Jag närmade mig, men i samma ögonblick kommo några vaktmästare och skingrade hopen.

Allt blef med ens åter lugnt och stilla.

»Nu har jag sannerligen fått nog», utbrast Madeleine med bitter,

men dock behärskad röst. »Du har kuschat mig nog länge nu, och detta måste få ett slut, jag skall hämnas.»

»Gärna för mig», inflikade Nini, »men inte här! Jag skulle bli utfattig om man körde bort mig härifrån. Det blir en sådan skandal, att jag aldrig får komma tillbaka hit, och för öfrigt är jag nöjd här.»

»Nåväl jag vill inte heller riskera något sådant. Men vi träffas om en timme. Du känner ju till den vanliga platsen? Jag skall vänta dig där?»

»Ja, det skall du inte göra förgäfves!»

De båda kvinnorna vände föraktfullt ryggen åt hvarandra och gingo åt hvar sitt håll.

»Jaså, du är här!», utropade Madeleine i det hon fick syn på mig. »Du har alltså hört alltsammans. Ja det var just ett trefligt uppträde. Hon tror, att jag är rädd för henne, därför att hon är så stor och stark, men jag skall allt låta henne känna hvad jag duger till. Åh, mina vänner, nu skall hon få sota för allt gammalt!»

»Men jag har absolut inte den bittersta aning om allt detta. Hvad ha Ni kommit ihop Er om? Berätta!»

»Inte nu. Jag har inte tid. Men om du har lust att se någonting uppiggande, så kom till den vanliga mötesplatsen, där vid stora bron, du vet.»

»Det är bra, jag skall komma — Adjö då på en liten stund —»

Och Madeliene försvann ännu darrande af vrede ibland de otaliga människorna.

Jag försökte att följa henne med ögonen. Och på långt håll kunde jag urskilja hennes graciöst vaggande gång, som kom mig att tänka att hon alltjämt trodde sig vara i färd med att dansa inför tusendes nöjeslystna blickar.

Och dock var detta hennes så fjärran just nu. Hon grubblade endast öfver, att det ögonblick snart skulle komma då hon ändligen skulle få hämnas.

Hvad hade icke afundsjuka rivaler kommit henne att lida? Det var inte just afundsvärdt att kallas »Moulin-Rouges kostbaraste pärla». Men hon var verkligen vacker, farligt vacker.

Ehuru jag precis på klockslaget infann mig på den aftalade mötesplatsen var jag långt ifrån den förste. Flertalet åskådare hade troget väntat här en hel timma. Och bland dem upptäckte jag äfven Nini, en storsvuxen kvinna med högt svällande barm och kraftigt utskjutande höfter.

Vid min ankomst blef det en rörelse i hopen, och man mumlade något mellan tänderna, som jag dock ej kunde uttyda. Antagligen tyckte man, att jag inte hade något där att göra.

På smågatorna bakom oss syntes inte ett lif. Rakt fram låg den stora kyrkogården med sina tusentals grafvar, öfver hvilka asparna sjöngo sin vemondigt nynnade dödssång.

Plötsligt såg man en skugga skymta fram bland träden. »Se, där kommer hon», sade Nini.

Och det var verkligen Madeleine, som kom från kyrkogården, åtföljd af sina båda vittnen.

Man trängde sig allt mera upp på trottoaren medan en af sekundanterna noga förvissade sig om, att ingen polis fanns i närheten.

Utan att säga ett ord togo de båda stridande af sig hattarna samt broscher och örhängen, hvilket allt de lämnade till sina respektive vittnen.

Man bildade en tät ring omkring dem.

»Äro vi färdiga då?» utropade Madeleine.

»Ja, jag väntar på ditt anfall», svarade Nini.

»Börja!» sade ett af vittnena. Och de båda kvinnorna rusade mot hvarandra.

Madeleine hade genast fattat ett kraftigt tag i Ninis hår, under det denna gjorde allt för att klösa sin motståndarinna i ansiktet.

»Åh, nu skall du allt få, ditt odjur!» hväste Madeleine mellan tänderna.

»Hugg i lagomt, du!» återtog den andra, som drog fördel af sin muskelstyrka. Inom ett par ögonblick hade hon med båda händerna fattat om Madeleines midja och lyft upp henne, så att hon förlorade fotfästet. Dock kunde man under de närmaste ögonblicken ej afgöra, hvem som först skulle ge tappt. Båda svängde rundt omkring, hängande fast vid hvarandra med djuriskt ursinne. Madeleine slet och ryckte i den andras hår så mycket hon förmådde. Nini däremot var mera förfaren. Hon begrafde sina naglar i sin motstånderskas ansikte, allt under det hon med tänderna sökte komma åt Madeleines armar. Båda skreko högt af smärta och ilska. Så såg man plötsligt, hur Madeleines hufvud föll bakåt, och man hörde henne utropa: »Jag blöder!»

»Sluta!», befallde ett af vittnena.

Man skilde de båda kvinnorna åt. Nini med nedrifvet hår och söndersliten blus var ganska lugn. Hon torkade segerstolt af sig all smuts, som stänkt upp i hennes ansikte. Madeleine höll krampaktigt om sin ena handled, hvarifrån en stark blodström vällde fram.

»Jag har inte längre någon känsel i handen!», stönade hon. »Jag tror jag svimmar! Gud, hvad hon har bitit mig, den maran!»

»Striden har dock varit fullt riktigt», invände ett af vittnena med en smula förebråelse i rösten.

»Ja, och jag är inte ond på henne heller», sade Madeleine. »Jag har nog också gjort mitt bästa. Men om hon vill försöka en gång till, när jag blir bra igen, så vill jag gärna vara med om det!«

Nini ryckte föraktfullt på axlarna.

»Vi äro tvungna att föra den sårade till en fältskär», dristade jag mig att säga.

»Lägg Er inte i det som inte angår Er!», svarade ett af vittnena, som nu tog hand om henne. Madeleine var likblek, då hon kom fram mot mig, och hon tycktes vackla.

»Jaså, du kom då verkligen», sade hon småleende, då hon blef mig varse. »Var inte rädd för min skull. Det här är ingenting farligt! Sök upp mig i morgon, så skall jag berätta dig, hur det hela hänger ihop.»

Med armen instucken i blusen, som färgades röd af blod, skyndade hon sig ensam bort, och länge stod jag försjunken i tankar, beundrande denna sällsynta mjuka litet vaggande gång, som var så egen för henne.

Ändtligen kom den utsatta tiden för mitt besök hos Madeliene. Allt sedan jag skiljts från henne i går, hade jag grubblat öfver hvad som kunnat förmå denna veka, spensligt och fint byggda unga flicka att slåss med en grof och brutal kvinna som Nini.

Aldrig förr har jag sett kvinnoögon kunna stråla så af hänförelse, som Madeleines den morgon jag kom till henne för att få höra anledningen till denna mig så oförklarliga sammandrabbning.

Hon låg till sängs, men reste sig till hälften upp, då hon hörde mig komma, och med den friska armen sträckt mot mig utropade hon med förtjusning: »Gud, hvad jag är lycklig och nöjd med mig själf! Aldrig i mitt lif har jag slagits förr. Men nu vet jag, hvad det vill

säga, och jag är inte längre rädd för någon. Jag hade den här gången att göra med en stor och grof kvinna, en kvinna mycket större och starkare än jag, och som var van att slåss. Jag kom till korta förstås, men har dock försökt att hämnas. Jag har gjort mitt bästa, och därför är jag nöjd och lycklig!»

Frapperad af mattheten i hennes ögon och den onaturliga, genomskinliga blekheten, frågade jag, huru det var med henne. Då log hon blott och sade: »Jo, tack ganska bra. Doktorn säger visserligen att jag är mycket sjuk, men jag känner ingenting annat än en oerhörd trötthet. Men ser du, det kommer nog efter när man inte är van att slåss. Afbryt mig inte nu, så skall jag berätta dig allt.

Ser du, jag har aldrig haft någon vän bland de andra dansöserna. De ha ständigt fikat efter dessa rika, lissmande sprättar, som jag alltid afskytt. »Hvad skall du vara vacker för, som inte har ett spår till affärshufvud», sade kamraterna mig ofta, och de ville inte ens vara i samma sällskap som jag, ty det var ingenting att förtjäna på, påstodo de.

En afton, då jag dansade några solodanser, föllo mina ögon på en blek man, som satt vid väggen och stirrade på mig utan att för en enda sekund vända bort sina ögon. Han var inte alls modernt klädd, som de herrar jag var van att bli beundrad af. Han såg i stället fattig ut, tyckte jag, men han väckte mitt intresse, jag vet ej hvarför. Sedan har han i ett års tid regelbundet kommit för att se mig dansa hvarje kväll. Ofta har han talet till mig om kärlek, men jag som aldrig förr vetat hvad det ville säga att vara älskad på detta sätt, stod så främmande inför hans känsla. Af kärlek till honom fanns intet i mitt fattiga hjärta, men så mycket mera medlidande. Jag ville hjälpa honom, men han var för stolt att ta emot något af mig. Han ville arbeta för oss

båda, sade han, och skapa mig ett hem. Han kallade mig ofta för sin lilla hemlösa fågel, och då jag ej ville bli hans, förstod han mig inte, men han förebrådde mig aldrig.

Så en dag, då han kom, körde Nini ut honom och sade att en sådan där fattiglapp som han inte skulle få ta upp platsen för någon rik och förnäm herre, som kunde betala bra. Hon slungade honom i ansiktet, att han i stället borde sitta på sin verkstad och hugga in namn på grafstenar. Hon hade hört af mig, att han var bildhuggare. Han tog tyst sin hatt för att gå, men jag, som hörde hvad Nini sagt, skyndade fram och bad honom stanna. Det gjorde mig så ondt om honom, så gränslost ondt. Jag, som själf var fattig, kände något af hvad han led, och jag hotade Nini med att inte dansa, om hon inte bad honom om ursäkt. Men då skrattade hon håfullt, slog hatten af honom och skrek högt: »En sån usling, som går här och hindrar Madeleine från att förtjäna pengar, och i stället låter henne föda sig, det fattiga, lata kräket!»

Förstår du nu, att jag måste försöka att hämnas, fast jag ej älskar honom. Ser du, han var lika ensam som jag. Men han har inte en aning om att jag slagits för hans skull, och han skall aldrig få veta det.

Sista gången jag träffade honom, strax innan jag gick till duellen med Nini, sade han: »Jag skall arbeta för dig både dag och natt så att jag blir förmögen och kan ta dig från detta helvete.»

Jag skulle då velat svara honom: Hugg in ordet »Madeleine» på en helt liten grafsten, så liten och obetydlig, att blott du kan finna den bland de andra på kyrkogården. Ty du är dock den ende på hela jorden, som skall minnas mig och kanske gråta vid min graf.»

Men jag skakade blott på hufvudet.

Ser du, jag trodde så säkert, att Nini skulle ta lifvet av mig, och

det har hon nog också gjort, om jag förstår doktorn rätt.»

Med en suck slöt Madeleine ögonen och hennes insjunkna ansikte var lika hvitt som sänglinnet. Så tittade hon åter upp och fortfor svagt.

»Jag trodde, att det inte var något farligt, fastän jag blödde mycket i går. Och jag gick till sängs, sedan jag förbundit mig själf. Men midt i natten vaknade jag vid att det var förskräckligt vått. Det var blod, bara blod. Hon hade bitit af min pulsåder — — —

Blodförlusten har varit för stor, säger doktorn.

Och nu är jag så trött, så trött. Du måste gå din väg nu, och du får inte komma tillbaka mer. Ty ingen skall vara här, när jag dör.

Kan du förstå, att jag längtar efter att få dö lika bittert ensam som jag ständigt lefvat?»

Fakta: Författaren S. A. Duse

Namn: Samuel August Duse.

Född: 2 augusti 1873, Stockholm.

Död: 9 februari 1933, Stockholm.

Föräldrar: kammarjunkare Carl Patrik Teodard Duse och Anna Matilda Forssberg.

Engelskspråkiga deckare är fyllda av just... privatdeckare, medan svenska nästan bara har poliser i huvudrollerna.

Men när den första svenska deckarvågen började år 1913 så var det en privatdetektiv i huvudrollen: Leo Carrington. Denne driver en kombinerad advokat- och detektivbyrå, är en mästare i förklädnad, ekonomiskt oberoende och är så bra på att lösa brott att polisen ofta låter honom ta hand om svårlösta brottsutredningar.

Detektiven Carrington skapades av en av svensk kulturs mest spännande personligheter, Samuel August Duse.

Han började sin karriär inom militären och var yrkesofficer inom Svea artilleriregemente.

Men det var som äventyrare han första gången skapade rubriker. Han deltog i den svenska Antarktisexpeditionen 1901-1904 som me-

teorolog och kartograf. Han tillbringade en mycket tuff vinter i Hop-pets vik i Sydpolshavet, en av de svåraste som några forskare upplevt. Han skrev ner sina upplevelser i boken "Bland pingviner och sälar" vilket gjorde honom berömd i hela landet.

Under de följande åren skrev han flera pjäser men gled sakta men säkert över till berättelser om äventyr och brott. Ofta skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

År 1913 publicerades hans första Leo Carrington-deckare, "Stilett-käppen", som blev en stor succé. Inspirationen till Leo Carrington är hämtad från Sherlock Holmes, något som inte minst märks i slutet av böckerna då deckaren presenterar alla ledtrådar och pekar ut en mördare.

Framgången gjorde att "S. A. Duse" på egen hand skapade den första svenska deckarvågen. I snabb följd kom böckerna "Det nattliga äventyret" (1914), "Spader kung" (1915), "Doktor Smirnos dagbok" (1917), "De fyra klöveressen" (1918), "Cobra-mysteriet" (1919), "Antisemiten" (1921), "Nattens gåta" (1922), "Leo Carringtons dubbelgångare" (1923), "Hemligheten" (1924), "Fallet Dagmar" (1925), "Skuggan" (1926), "Pistolskottet" (1928) och "Zuleikas hämnd" (1929).

Böckerna gavs ut i upplaga efter upplaga och spreds över hela världen med översättningar till ett dussintal språk.

Trots att han led av svåra smärtor efter skador under vintern vid Sydpolen var Duse flitig skribent, föreläsare och aktiv i olika sällskap. Han var också en uppmärksammad målare och skulptör.

Den svenske deckarförfattaren avled i februari 1933 och ligger begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

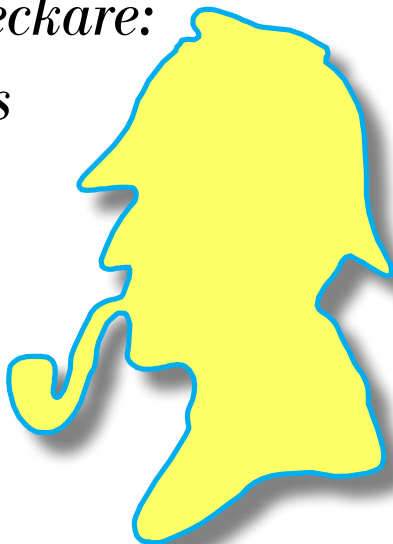

Samuel August Duse.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carrington*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se